

Arrest

nr. 228 780 van 14 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2019 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 juni 2019, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 juni 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van de zesde en zevende aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoekers hadden ingediend op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 25.05.2018 en op datum van 18.01.2019 werden ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mevrouw S. diende op 28.05.2018 een aanvraag 9bis in voor haarzelf en haar kinderen. Op datum van 18.01.2018 dient mijnheer een aanvraag 9bis voor zichzelf in. Echter, in zijn aanvraag vraagt mijnheer uitdrukkelijk om beide aanvragen samen te voegen en dat de argumenten die ontwikkeld werden namens echtgenote en kinderen als hernomen dienen te worden beschouwd. Beide aanvragen worden hier dan ook samen behandeld gezien het duidelijk is dat het hier om één gezin gaat.

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat mijnheer op 13.09.2001 in het huwelijk trad met een Belgische onderdane en op basis van dit huwelijk een visum gezinshereniging bekwam en een inschrijving in het vreemdelingenregister. Op datum van 28.01.2003 werd hij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, op datum van 09.02.2010 vervangen door een C-kaart. Op 24.10.2006 werd de echtscheiding met zijn Belgische echtgenote uitgesproken. Op 02.07.2007 trad betrokkene in Marokko in het huwelijk met zijn huidige echtgenote. Zijn echtgenote en oudste zoon verkregen een visum gezinshereniging en kwamen in België aan op 24.02.2010. Op 11.03.2010 werd mevrouw in het bezit gesteld van een A-kaart, die tweemaal verlengd werd. Op 13.10.2011 werd het eerste huwelijk van mijnheer nietig verklaard als zijnde een schijnhuwelijk. Het verblijfsrecht van betrokkene en zijn gezin werd ingetrokken op datum van 16.08.2012. Betrokkenen dienden nog vijf aanvragen op basis van artikel 9bis in maar deze aanvragen werden allen geweigerd en gingen telkens gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun gezins-en privéleven integraal in België gevestigd is waarbij zij wijzen op het hechte gezinsleven dat zij in België opbouwden en dat het centrum van hun affectieve, sociale en economische belangen zich in België situeert. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat zij nog familieleden hebben in België. Het hele gezin beschikt niet over verblijfsrecht en kan samen terugkeren naar Marokko. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat zij hun familieleven in Marokko niet verder kunnen zetten. De gezinseenheid van betrokkenen blijft aldus volledig behouden. Hoewel in het verzoekschrift wordt vermeldt dat mijnheer instaat voor de mantelzorg van een ziek familielid, wordt dit niet verder verduidelijkt of geconcretiseerd. Uit de voorgelegde stukken kan niet afgeleid worden dat mijnheer of mevrouw nog familieleden heeft in België. Met betrekking tot hun sociale leven legt mijnheer slechts vier getuigenverklaringen voor, die allen attesteren dat zij met hem samengewerkt hebben in de periode van 2003-2006. Mevrouw legt vier getuigenverklaringen voor. Echter, uit deze verklaringen blijkt niet dat er sprake is van diepgaande interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een ernstig nadeel zou betekenen. We merken op dat mijnheer dus ter staving van een periode van meer dan 17 jaar vier getuigenverklaringen voorlegt, dit is ruim onvoldoende om aan te tonen dat hij hier hechte banden heeft opgebouwd. Betrokkenen tonen aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot

een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij in Marokko niet over enige huisvesting zouden beschikken zodat zij er nergens kunnen verblijven in afwachting van een beslissing. Zij halen aan dat zij er geen onroerend goed bezitten en dat zij geen zicht hebben op het verwerven van inkomsten in hun land van herkomst waardoor zij er dus geen economische belangen zouden hebben. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 30 jaar (voor mijnheer) en ruim 24 jaar (voor mevrouw) in Marokko, waar zij geboren en getogen zijn en waar hun hele familie verblijft. Betrokkenen tonen namelijk niet aan dat zij familieleden hebben die in België verblijven. We mogen dan ook aannemen dat zij nog familieleden in Marokko hebben. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen geen verblijfplaats en geen zicht op inkomsten zouden hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun twee zoons, S. en A., in België geboren zijn. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent naar Belgisch recht niet automatisch enig recht op verblijf, evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen allemaal leerplichtig zijn en hun volledige schooltraject afgelegd hebben op het Belgische grondgebied. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf gezien hun verblijfsrecht werd ingetrokken op 16.08.2012 en aan hen betekend werd op 25.09.2012 waarbij hun oudste zoon leerplichtig is vanaf 01.09.2012.. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Betrokkenen wijzen erop dat hun zoon Ayoub school loopt in buitengewoon onderwijs en dat deze onderwijsvorm niet beschikbaar is in Marokko. Echter, betrokkenen tonen niet aan dat deze onderwijsvorm niet beschikbaar is in Marokko. Het is aan betrokkenen om hun beweringen te staven met minstens een begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen vloeiend Nederlands zouden spreken en dat zij deze taal beter zouden beheersen dan het Arabisch. De kinderen zouden niet vertrouwd zijn met hun zogenaamde land van oorsprong, hun hele familie zou in België wonen en zij zouden zeer gehecht zijn aan hun sociaal-familiale kring. Zij wijzen op het feit dat de kinderen geen enkel belang in Marokko zouden hebben. Echter, verzoekers maken niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Marokko hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Marokko niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de twee jongste kinderen niet in Marokko zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Marokko. Verzoekers hebben immers de Marokkaanse nationaliteit en zijn in Marokko geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat het verblijfsrecht van betrokkenen reeds ingetrokken werd op 16.08.2012, datum waarop de kinderen bijna vier jaar (A.) en bijna twee jaar (S.) oud waren en waarop hun jongste kind nog niet geboren was. Bovendien is het zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Arabisch zouden spreken wat toch hun beider moedertaal is. Dit wordt verder ondersteund door de vaststelling dat mevrouw enkel bewijs voorlegt van het volgen van Nederlandse taallessen op het allerlaagste niveau, namelijk breakthrough. Uit de voorgelegde stukken van mijnheer blijkt dat hij op datum van 10.10.2014 een deelcertificaat Nederlands niveau breakthrough, eveneens het allerlaagste niveau, behaalde en dit ondanks het feit dat hij sinds 2002 in België zou verblijven. Betrokkenen maken het dan ook niet aannemelijk dat zij het Nederlands daadwerkelijk machtig zijn. Het is dan ook niet geloofwaardig dat betrokkenen hun kinderen in het Nederlands zouden opvoeden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Wat betreft de bewering dat de hele familie van de kinderen in België zou wonen, dit wordt niet aangetoond door betrokkenen noch blijkt dit uit het administratief dossier. Dit is dus een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. De bestaande gezinseenheid van de kinderen blijft behouden. Betrokkenen tonen niet aan dat de kinderen in Marokko niet in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader kunnen opgroeien.

Betrokkenen beroepen zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013).

Betrokkenen beroepen zich in dit kader ook op het feit dat een gedwongen terugkeer een afbreuk zou doen aan de ontwikkeling die hun kinderen hier in België mochten opbouwen. Echter, betrokkenen tonen niet aan dat Marokko niet de mogelijkheden van ontwikkeling van de kinderen in de ruimst mogelijke zin kan waarborgen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat een terugkeer naar Marokko een onderbreking zou vormen van hun in België opgebouwde leven wat een niet te verwaarlozen morele en emotionele schade teweeg zou brengen zeker voor de minderjarige kinderen en afbreuk zou doen aan hun psychische welzijn. Echter het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het is aan betrokkenen om hun beweringen te staven met minstens een begin van bewijs. Betrokkenen tonen niet aan dat hun kinderen in Marokko niet in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader, kunnen opgroeien. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen in aanraking zijn gekomen met het gerecht, dat zij over een blanco strafregister beschikken zowel in België als in Marokko, en dat zij dus over een blanco strafregister beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat mijnheer sinds 2001 in België zou verblijven, dat hij gedurende een periode van elf jaar legaal op het grondgebied verbleven zou hebben, dat hij loonfiches voorlegt van de firma N. van de jaren 2003, 2004 en 2005, dat hij loonfiches voorlegt van de firma C. voor de jaren van 2007 tot en met 2012, dat hij verschillende interimcontracten en loonfiches voorlegt, dat hij onafgebroken gewerkt zou hebben op het Belgische grondgebied tijdens zijn wettig verblijf, dat de firma C. hem graag opnieuw in dienst zou willen nemen, dat zijn tewerkstelling bijzondere voordelen zou hebben voor de Vlaamse en Belgische economie, dat hij perfect Nederlands zou spreken, dat hij uitstekend geïntegreerd zou zijn in de Vlaamse samenleving, dat hij al bijna tien jaar in een huurwoning te Lokeren zou wonen, dat hij zijn huur steeds op tijd betaald zou hebben wat exemplarisch zou zijn voor zijn stipte mentaliteit, dat zij een uitgebreid sociaal netwerk opgebouwd zouden hebben, dat zij België als hun thuisland zouden beschouwen, dat zij hier steeds gewerkt hebben aan een verantwoorde toekomst voor hun kinderen, dat zij een voorbeeld zouden zijn van een volledig geslaagde integratie, dat zij een huuvereenkomst voorleggen evenals enkele deelcertificaten Nederlandse taallessen niveau Breakthrough voor mijnheer, het arbeidscontract d.d. 15.01.2007 bij de firma c. van mijnheer, acht getuigenverklaringen, enkele gezinsfoto's en het attest van inburgering van mevrouw) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). "

Ook op 13 juni 2019 neemt de gemachtigde 2 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, in hoofde van verzoekers en hun kinderen. Deze beslissingen worden door verzoekers aangevochten met een beroep bij de Raad gekend onder het nr. 235 011.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren de volgende middelen aan:

"2.2.1. EERSTE SCHENDING VAN ART. 9BIS VREEMDELINGENWET IUO. DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT IUO. HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL IUO. HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

4.

De aanvraag van verzoekers wordt onontvankelijk verklaard om reden dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen "waarom de de betrokkenen de aanvraag niet kunnen indienen via de diplomatieke of consulaire post" (sic).

De beoordeling door de gemachtigde van de door verzoekers ingeroepen buitengewone omstandigheden is fragmentarisch en houdt onvoldoende rekening met de algemene (complexe) feitelijke situatie en de samenhang tussen de verschillende omstandigheden zoals omstandig uiteengezet in de beide aanvragen.

De gemachtigde saucisonneert de ingeroepen buitengewone omstandigheden en is van oordeel dat deze één voor één afzonderlijk niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden beschouwd.

Aldus verzuimt de gemachtigde de globale feitelijke situatie (= de "full picture") te beoordelen en splitst op enigszins artificiële wijze de ingeroepen buitengewone omstandigheden tot een lijst geïsoleerde omstandigheden waarbij de samenhang tussen al deze omstandigheden uit het oog verloren wordt. De verschillende buitengewone omstandigheden zijn onderling nauw samenhangend en het is vnl. de samenhang tussen deze elementen die het voor verzoekers buitengewoon moeilijk maakt om terug te keren naar het land van herkomst.

Ter vergelijking: verschillende getallen kunnen kleiner zijn dan bijv. het getal 100, doch wanneer men deze getallen samen neemt, kunnen zij uiteraard meer bedragen dan 100...

De uitsluitend fragmentarische benadering c.q. beoordeling van de door verzoekers ingeroepen buitengewone omstandigheden is niet te beschouwen als een adequate motivering en de beoordeling is onzorgvuldig, minstens onredelijk te noemen waarbij zij er zich toe beperkt de verschillende buitengewone omstandigheden punstgewijze af te toetsen aan het criterium van de "buitengewone omstandigheid".

De beoordeling van de buitengewone omstandigheden in hun samenhang (kinderen in België geboren, onderwijs van de kinderen en hun integraal op Belgisch grondgebied afgelegde schooltraject, familie op Belgisch grondgebied, buitengewoon onderwijs voor één van de kinderen, uitzonderlijk lang verblijf van de ouders,...) noopt tot een andere, meer genuanceerde beoordeling dan de beoordeling van de buitengewone omstandigheden "ut singuli".

Aangezien deze beoordeling en dit onderzoek niet voorligt, dient in casu een schending van de zorgvuldigheidsplicht i.u.o. het redelijkheidsbeginsel i.u.o. de materiële motiveringsplicht te worden aangenomen.

2.2.2. EERSTE SCHENDING VAN ART. 3 VAN HET VERDRAG VAN NEW YORK VAN 20 NOVEMBER 1989 INZAKE DE RECHTEN VAN HET KIND (HIERNA AFGEKORT: KINDERRECHTENVERDRAG) I.U.O. ART. 24 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE I.U.O. ART. 3 EN 8 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN (HIERNA: EVRM) I.U.O. DE ZORGVULDIGHEIDSPLICHT

5.

Verzoekers hebben als buitengewone omstandigheid ingeroepen dat hun kinderen hun ganse schooltraject op Belgisch grondgebied hebben afgelegd en niet de minste vertrouwde hebben met het Marokkaanse onderwijssysteem.

Er werd gewezen op het belang voor de kinderen om hun schooltraject hier verder af te werken.

De gemachtigde geeft in essentie geen antwoord op het ingeroepen belang van de kinderen om hun schooltraject voort te zetten en beperkt zich ertoe te overwegen:

- dat niet wordt aangetoond dat aldaar geen onderwijs kan genoten;
- dat niet wordt aangetoond dat buitengewoon onderwijs niet beschikbaar is;
- dat de verantwoordelijkheid voor deze situatie bij de ouders ligt;
- etc.

Door alzo te overwegen neemt de gemachtigde geen standpunt in nopens het voor de hand liggende belang van de kinderen om hun schooltraject te kunnen voortzetten op Belgisch grondgebied en de vraag of dit specifieke belang niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

Deze afwezigheid van belangenafweging m.b.t. het belang van de kinderen bij de eerbiediging van hun privé-leven is tevens strijdig met art. 3 van het Kinderrechtenverdrag en met art. 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 3: Het belang van het kind

1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.

Artikel 24. Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

NL 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13

2. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.

In tegenstelling tot wat de gemachtigde betoogt, heeft art. 3 van het Kinderrechtenverdrag wel degelijk directe werking. Dit werd duidelijk gesteld door het Kinderrechtencomité in General Comment no. 14 § 6:

"Article 3, paragraph 1 creates an intrinsic obligation for States, is directly applicable (self-executing) and can be invoked before a Court".

Het VN-Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent art. 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

"Art. 3 (1): the best interests of the child as primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". (...) Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions — by for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children. » (of. UN Committee on the rights of the child,

General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of Child, 27 november 2003, CKC/ GC/ 2003/5, par. 12)

Art. 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag is m.a.w. niet enkel van toepassing op maatregelen die worden genomen betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van art. 3.1. van het Kinderrechtenverdrag.

Aangezien het belang van de kinderen in casu onvoldoende werd afgewogen en alleszins niet de eerste overweging vormt, dient een schending van art. 3.1. van het Kinderrechtenverdrag te worden aangenomen.

2.2.3. TWEEDE SCHENDING VAN VAN ART. 3 VAN HET VERDRAG VAN NEW YORK VAN 20 NOVEMBER 1989 INZAKE DE RECHTEN VAN HET KIND (HIERNA AFGEKORT: KINDERRECHTENVERDRAG) I.U.O. ART. 24 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE I.U.O. ART. 3 EN 8 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN (HIERNA: EVRM) I.U.O. DE ZORGVULDIGHEIDSPlicht

6.

De bestreden beslissing houdt ook geen (minstens onvoldoende) rekening met het gegeven dat A. op Belgisch grondgebied in het buitengewoon onderwijs school loopt en dat hij over dit type van onderwijs in Marokko niet kan beschikken.

De gemachtigde betoogt eerder laconiek dat verzoekers niet aantonen dat deze onderwijsvorm niet beschikbaar is in Marokko. Een negatief bewijs is uiteraard onmogelijk, en indien de gemachtigde voorhoudt dat dit buitengewoon onderwijs wel beschikbaar én toegankelijk zou zijn in Marokko, is het uiteraard ook wel aan de gemachtigde om zulks minstens aannemelijk te maken alvorens de verplichting op te leggen om terug te keren.

Dat het onderwijs niet toegankelijk is voor kinderen met een beperking (zoals A.) blijkt reeds uit UNICEF-rapport gevoegd onder stuk 2.

Terzake werd door de gemachtigde geen enkel onderzoek uitgevoerd naar de beschikbaarheid c.q. toegankelijkheid van dit buitengewoon onderwijs voor A. zodat een schending van art. 3 EVRM i.u.o. art. 3 van het Kinderrechtenverdrag dient te worden aangenomen."

2.2. De drie middelen worden samen beoordeeld.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624). Daarbij moet worden benadrukt dat voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling de Raad zich moet plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

De voormelde algemene beginselen van behoorlijk bestuur moeten worden beoordeeld in het licht van het toepasselijke reglementaire kader:

Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9*bis* van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoekers niet afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Verzoekers betogen dat zij als buitengewone omstandigheid hadden ingeroepen dat hun kinderen hun ganse schooltraject op Belgisch grondgebied hebben afgelegd en niet de minste vertrouwdheid hebben met het Marokkaanse onderwijssysteem, dat er werd gewezen op het belang voor de kinderen om hun schooltraject verder af te werken in België en dat de gemachtigde hierover geen standpunt inneemt. De afwezigheid van een belangenafweging betreffende het belang van de kinderen bij de eerbiediging van hun privéleven is strijdig met artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag -bepaling die in tegenstelling tot wat in de bestreden wordt gesteld wel degelijk directe werking heeft- en artikel 24 van het Handvest.

Verzoekers viseren hiermee de volgende motivering:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun twee zoons, S. en A., in België geboren zijn. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent naar Belgisch recht niet automatisch enig recht op verblijf, evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen allemaal leerplichtig zijn en hun volledige schooltraject afgelegd hebben op het Belgische grondgebied. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf gezien hun verblijfsrecht werd ingetrokken op 16.08.2012 en aan hen betekend werd op 25.09.2012 waarbij hun oudste zoon leerplichtig is vanaf 01.09.2012.. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Betrokkenen wijzen erop dat hun zoon A. school loopt in buitengewoon onderwijs en dat deze onderwijsvorm niet beschikbaar is in Marokko. Echter, betrokkenen tonen niet aan dat deze onderwijsvorm niet beschikbaar is in Marokko. Het is aan betrokkenen om hun beweringen te staven met minstens een begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst preciaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze preciaire situatie.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen vloeiend Nederlands zouden spreken en dat zij deze taal beter zouden beheersen dan het Arabisch. De kinderen zouden niet vertrouwd zijn met hun zogenaamde land van oorsprong, hun hele familie zou in België wonen en zij zouden zeer gehecht zijn aan hun sociaal-familiale kring. Zij wijzen op het feit dat de kinderen geen enkel belang in Marokko zouden hebben. Echter, verzoekers maken niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Marokko hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Marokko niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de twee jongste kinderen niet in Marokko zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Marokko. Verzoekers hebben immers de Marokkaanse nationaliteit en zijn in Marokko geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat het verblijfsrecht van betrokkenen reeds ingetrokken werd op 16.08.2012, datum waarop de kinderen bijna vier jaar (A.) en bijna twee jaar (S.) oud waren en waarop hun jongste kind nog niet geboren was. Bovendien is het zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Arabisch zouden spreken wat toch hun beider moedertaal is. Dit wordt verder ondersteund door de vaststelling dat mevrouw enkel bewijs voorlegt van het volgen van Nederlandse taallessen op het allerlaagste niveau, namelijk breakthrough. Uit de voorgelegde stukken van mijnheer blijkt dat hij op datum van 10.10.2014 een deelcertificaat Nederlands niveau breakthrough, eveneens het allerlaagste niveau, behaalde en dit ondanks het feit dat hij sinds 2002 in België zou verblijven. Betrokkenen maken het dan ook niet aannemelijk dat zij het Nederlands daadwerkelijk machtig zijn. Het is dan ook niet geloofwaardig dat betrokkenen hun kinderen in het Nederlands zouden opvoeden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Wat betreft de bewering dat de hele familie van de kinderen in België zou wonen, dit wordt niet aangetoond door betrokkenen noch blijkt dit uit het administratief dossier. Dit is dus een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. De bestaande gezinseenheid van de kinderen blijft behouden. Betrokkenen tonen niet aan dat de kinderen in Marokko niet in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader kunnen opgroeien.

Betrokkenen beroepen zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013).

Betrokkenen beroepen zich in dit kader ook op het feit dat een gedwongen terugkeer een afbreuk zou doen aan de ontwikkeling die hun kinderen hier in België mochten opbouwen. Echter, betrokkenen tonen niet aan dat Marokko niet de mogelijkheden van ontwikkeling van de kinderen in de ruimst mogelijke zin kan waarborgen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Waar verzoekers stellen dat de gemachtigde geen standpunt inneemt nopens het voor de hand liggende belang van de kinderen om hun schooltraject in België te kunnen voortzetten, kunnen zij niet worden bijgetreden: zoals hiervoor werd geciteerd, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat niet is aangetoond dat Marokko niet de mogelijkheden van ontwikkeling van de kinderen in de ruimst mogelijke zin kan waarborgen, zodat het argument dat een gedwongen terugkeer afbreuk zou doen aan de ontwikkeling die de kinderen in België mochten opbouwen niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Deze motivering is overigens voorafgegaan door uitgebreide beschouwingen over de scholing van de kinderen en over verzoekers' argument dat hun kinderen niet vertrouwd zijn met het Marokkaanse schoolsysteem. Dat deze elementen dus niet zouden zijn betrokken bij de afweging van het belang van de kinderen en dat deze afweging om die reden niet afdoende zou zijn, zoals verzoekers willen laten gelden, is geenszins correct. Aangezien alle door verzoekers in de aanvraag ingeroepen de belangen van de kinderen wel degelijk uitvoerig werden betrokken bij de totstandkoming van de bestreden beslissing, hebben verzoekers verder geen belang bij hun argument dat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag geen directe werking zou hebben. Het betreft immers een overtuigend motief.

Gelet op het voorgaande komt het aan verzoekers toe om de motivering met concrete argumenten als fout, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te laten doorgaan.

Verzoekers betogen ter zake dat geen of onvoldoende rekening werd gehouden met het gegeven dat hun zoon A. in België school loopt in het buitengewoon onderwijs en dat hij over dit type van onderwijs niet kan beschikken in Marokko. Zij stellen dat zij onmogelijk een negatief bewijs kunnen leveren en dat, indien de gemachtigde voorhoudt dat buitengewoon onderwijs beschikbaar is in Marokko, hij dit aannemelijk moet maken. Ter zake werd echter geen enkel onderzoek gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van buitengewoon onderwijs voor A., zodat een schending van artikel 3 van het EVRM juncto artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag moet worden aangenomen. Verzoekers verwijzen ter zake naar een Unicefrapport dat zij bij het verzoekschrift voegen waarin wordt gesteld dat het onderwijs niet toegankelijk is voor kinderen met een beperking zoals A.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekers niet aantonen dat buitengewoon onderwijs niet beschikbaar is in Marokko, dat het hen toekomt om hun beweringen te staven met minstens een begin van bewijs en dat loutere beweringen onvoldoende zijn.

De Raad wijst er in eerste instantie op dat het aan diegene die een aanvraag indient toekomt om alle elementen en argumenten die zijn aanvraag en datgene waarop hij aanspraak wenst te maken ondersteunen. Verzoekers betwisten niet dat zij geen enkel bewijs hadden bijgebracht van het feit dat het buitengewoon onderwijs voor hun zoon A. niet voorhanden zou zijn in Marokko. In die optiek kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid slechts akte te hebben genomen van dit gegeven. Dat de verwerende partij een eigen onderzoek zou moeten gaan voeren naar de onderwijsmogelijkheden in het herkomstland is geenszins aangetoond. Waar verzoekers er op wijzen

dat zij zelf niet het bewijs zouden kunnen leveren van het feit dat hun zoon niet over het vereiste type van onderwijs zou kunnen beschikken omdat het leveren van een negatief bewijs onmogelijk is, spreken zij zichzelf tegen door het neerleggen van een stuk waaruit volgens hen blijkt dat het noodzakelijke onderwijs voor A. niet aanwezig is. Derhalve valt geenszins in te zien waarom zij deze informatie niet hadden kunnen voegen bij hun aanvraag. Dienaangaande moet voorts worden benadrukt dat de Raad geen rekening kan houden met nieuwe elementen, nu hij zich voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens. Het stuk dat thans bij het verzoekschrift wordt gevoegd, kan om die reden niet in de debatten worden betrokken.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet hebben aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat verzoekers niet hadden aangetoond dat hun zoon A. geen buitengewoon onderwijs zou kunnen volgen in het herkomstland.

Waar verzoekers nog stellen dat niet afdoende werd gemotiveerd omdat het belang van de kinderen niet de eerste overweging vormt, moet erop worden gewezen dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privéleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, *quod in casu*, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM, is het hoger belang van het kind op zichzelf evenwel niet beslissend (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 109). Nog daargelaten de vraag of artikel 24 van het Handvest van toepassing is in het kader van de huidige beslissing omdat ze niet wordt genomen in het kader van het Unierecht, tonen verzoekers verder niet aan dat de verwerende partij, vanuit het perspectief van de verschillende bepalingen die door hen werden aangevoerd, haar discretionaire bevoegdheid op een wijze heeft uitgeoefend die strijdig is met het hoger belang van het kind.

De Raad stelt vast dat verzoekers de overige motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laten, zodat zij onverminderd overeind blijven. Zij tonen, gelet op het voorgaande, niet aan dat de door hen ingeroepen argumenten niet op hun deugdelijkheid werden beoordeeld, afzonderlijk genomen of in hun onderlinge samenhang, en al evenmin dat de benadering door de verwerende partij dermate fragmentarisch zou zijn dat geen sprake zou zijn van een afdoende, zorgvuldige en adequate motivering omtrent de vraag of buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet werden aangetoond.

2.3. De middelen, die geen ruimere draagwijdte hebben dan hetgeen hiervoor werd besproken, kunnen niet worden aangenomen, zodat het beroep moet worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS